

ділянки, всього міста, регіону, держави в цілому. Однак партнерство між цими секторами буде можливим лише тоді, коли громадські організації будуть працювати прозоро, чітко розумітимуть, яких змін хочуть досягнути, і позиціонуватимуть себе не як «прохачі» (дайте нам грошей, бо ми хороші), а як рівнозначні партнери, зокрема на регіональному рівні.

Список використаних джерел

1. Воротін В.Є. Модифікація державного та регіонального управління: теоретичні та практичні інновації // Питання правового забезпечення модернізації державного управління та місцевого самоврядування в Україні / Заг. ред. Т. В. Мотренка, В. Є. Воротіна. – К. : Інститут законодавства Верховної Ради України, 2017. – 197 с. – (Сер.: Законодавчі аспекти державного управління та місцевого самоврядування. – Вип. 1).

2. Воротін В.Є. Макроекономічне регулювання в умовах глобальних трансформацій. – К., Вид-во УАДУ. – 2002 р. – 392 с.

3. Міністри та державні секретарі: питання взаємодії (матеріали науково-експертного обговорення) / Заг. ред. Т. В. Мотренка, В. Є. Воротіна. – К. : Інститут законодавства Верховної Ради України, 2017. – 46 с. – (Сер.: Законодавчі аспекти державного управління та місцевого самоврядування. – Вип. 2).

*Кунах Олександр Олександрович,
студент факультету ГІСУТ КНУБА,
науковий керівник – доц. Панібудьласка А.В.*

ДЕЯКІ З ТЕНДЕНЦІЙ ПРИ ОБ'ЄДНАННІ МІСЦЕВИХ ГРОМАД: ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ

Не є таємницею, що нинішній процес з об'єднання територіальних громад проходить з відчутним спротивом з боку місцевих еліт, викликаним очевидною зміною кон'юнктури в окремо взятому регіоні. Чи є їхні побоювання об'єктивними? В цьому випадку варто згадати попередній досвід укрупнення еліт на місцевому рівні.

Адміністративна реформа 1963 року, одна з ідей «хрущовської» семирічки, стала однією з її найбільш одіозних сторінок. Основними її відмінностями в УРСР стали, крім власне укрупнення районів та місцевих рад, створення двох паралельних систем державних інституцій (органів КПРС та рад місцевих депутатів) на обласному рівні: сільськогосподарської та промислової, які завідували частинами областей,

поділеними на сільські та промислові райони відповідно. 604 райони, на які поділялась республіка, об'єднали до розмірів територій виробничих колгоспно-радгоспних управлінь, перетворивши на 251[1]. Всупереч очікуванням, перекроювання місцевої влади призвело до поглиблення різниці між «селом» та «містом», а також підвищила конкуренцію серед активу за місця в партійному та державному апаратах. Хоча дана реформа вже в 1965 році була згорнута у зв'язку зі своєю неефективністю, а державним органам повернули функції (та кількість), які вони мали до 1963 року, деякі з адміністративних одиниць, скасованих в її ході, так і не були поновлені аж до цього часу[2].

Згідно проекту Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) № 2217а від 01.07.2015 відхід від централізованої моделі управління в державі має пройти шляхом добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст, яке має здійснюватися з дотриманням таких умов:

- у складі об'єднаної територіальної громади не може існувати іншої територіальної громади, яка має свій представницький орган місцевого самоврядування;

- територія об'єднаної територіальної громади має бути нерозривною, межі об'єднаної територіальної громади визначаються по зовнішніх межах юрисдикції рад територіальних громад, що об'єдналися;

- об'єднана територіальна громада має бути розташована в межах території Автономної Республіки Крим/ однієї області;

- при прийнятті рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад беруться до уваги історичні, природні, етнічні, культурні та інші чинники, що впливають на соціально-економічний розвиток об'єднаної територіальної громади;

- якість та доступність публічних послуг, що надаються в об'єднаній територіальній громаді, не можуть бути нижчими, ніж до об'єднання [3, ст. 4].

Отже, обіцяна децентралізація передбачає зменшення кількості адміністративних одиниць III рівня, разом з тим збільшуючи їх самостійність у прийнятті рішень відносно свого функціонування, причому нові одиниці як збігаються, так і не збігаються з районним поділом, включаючи в себе територію, підпорядковану одразу кільком адм. одиницям II рівня.

Втративши 22% населених пунктів та 73% населення в ході евакуації його внаслідок аварії на ЧАЕС, Народицький район став найбільш проблемною частиною Житомирської області. Реорганізація його устрою обернулася об'єднанням всіх 16 його місцевих рад в одну територіальну громаду, сфера впливу якої фактично збіглась зі сферою впливу районної

ради, в якій через відсутність повноважень районна рада займалась радше формальною діяльністю (напр. голосуванням за надання пільг), а її виконавчий комітет станом на травень 2017 року складався лише з заступника голови, на діяльність якого було передбачено 66 тисяч гривень на рік[4]. Специфічне розміщення Народицького району та його малонаселеність (9,5 тис. чол.) зробили його одним з ідеальних «дослідних майданчиків» для реалізації реформи, яка вже допомогла активізувати соціальні процеси у, здавалося б, приреченому регіоні. Однак створення громад в регіонах з більш розвинутою інфраструктурою майже неодмінно стає причиною проблем, пов'язаних з її переділом.

Бучанська об'єднана територіальна громада була запроектована як продукт злиття низки місцевих рад Бородянського, Вишгородського, Києво-Святошинського районів, а також підпорядкованих м. Ірпінь смт Ворзель та Гостомель. Однак більшість (16 з 22) населених пунктів, які планувалося включити в громаду, проголосували проти, бажаючи вступити до іншої громади (Клавдієве, Немішаєве) або сформувати свою (Гостомель). Непопулярність даної ідеї викликана не стільки ускладненнями, які спричинить майбутній розвиток територій (безконтрольна забудова), скільки скандальною фігурою міського голови Бучі Анатолія Федорука, який станом на жовтень 2018 року знаходився під судом за крадіжку земель лісового фонду, а раніше був причетний до кількох корупційних скандалів. Особливо варто виділити приєднання Ворзельської селищної ради, керівником якої є сестра останнього і яке відбулось за активного її спротиву громадській думці і було ухвалене з порушенням конституційних прав громадян (явка на голосуванні з даного приводу склала бл. 20%)[5].

Камінь спотикання між представниками окремих населених пунктів, яким належить об'єднати свої зусилля заради вирішення спільних задач, чи додаткове ярмо, яке насправді позбавить деякі з них залишків самостійності, прирівнявши їх в цьому питанні до віддалених вимираючих хуторів - на даний час невідомо, чим саме стане ця реформа для тих з них, чий актив внаслідок обмежиться наявністю старости, змушеного звітувати перед своєю об'єднаною територіальною громадою. Очевидний страх перед зміною власної ролі в суспільстві буде зрештою або відкинутий як упередження, або прийнятий до уваги як основна причина скасування реформи.

Список використаних джерел

1. Указ Президії Верховної Ради УРСР № 35 від 30.12.1962 «Про укрупнення сільських районів Української РСР».

2. Указ Президії Верховної Ради Української РСР № 64 від 04.01.65 «Про внесення змін в адміністративне районування Української РСР».

3. Експерти розпочали обстеження роботи місцевої влади в районах, повністю «накритих» об'єднаними громадами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://decentralization.gov.ua>. Процитовано 2018-11-06.

4. Сестра скандального мера Федорука зуміла приєднати Ворзель до Бучанської ОТГ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mykyivregion.com.ua>. Процитовано 2018-11-06.

5. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05 лютого 2015 року № 157-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19>.

Мартинова Аліна Дмитрівна
студентка економічного факультету,
Придніпровська державна академія будівництва і архітектури

МЕТОДИ, ПРИНЦИПИ І ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

Існують такі методи державного впливу:

- ✓ опосередковані (економічні);
- ✓ прямі (адміністративні).

В ринковій системі переважають економічні методи, передусім кредитно-грошова політика. Її основними інструментами є норма обов'язкових резервів, відсоткова міжбанківська ставка, облікова ставка, операції національного банку з державними облігаціями на ринку цінних паперів. Вони допомагають державі впливати на інфляційні процеси, регулювати відсоткові ставки, а через них — інвестиційний процес у країні загалом і в регіонах зокрема, виробництво і зайнятість, курс акцій.

Податкова політика допомагає ефективно стимулювати економічне зростання і організувати розподіл доходів. До податкового регулювання долучається політика державних видатків, за допомогою яких здійснюють структурні перетворення, нівелюють регіональні диспропорції тощо, перерозподіляють частку національного доходу від відносно заможного до незабезпеченого населення.

Економічні методи регулювання адекватні природі ринку. Вони безпосередньо впливають на кон'юнктуру ринку і через неї — опосередковано на виробників і споживачів товарів і послуг [1, с.54-56].

До адміністративних методів регулювання економіки належать прямий державний контроль над монопольними ринками, де державна